

Arrest

**nr. 77 340 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 juli 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 april 2011.

1.3. Op 8 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig van de provincie Baghlan, Ahmadzai-Mulakhel. U zegt veertien of vijftien jaar oud te zijn en dus minderjarig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine en een soennitische moslim. U verklaart dat uw beide ouders overleden zijn en dat na de dood van uw moeder, u en uw jonge zus inwoonden bij uw oom. Uw oudste broer werd gedood toen hij, op weg naar huis, in een vuurgevecht terecht kwam. U zegt dat u van jongsaf aan in een steenbakkerij werkte, net zoals uw vader en oom. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor de Taliban, het Afghaanse leger en de buitenlandse troepen. U zegt dat u éénmaal door Taliban werd meegenomen en gedurende twee maanden werd vastgehouden en dan werd vrijgelaten omdat u nog jong was. U zou ook twee maanden zijn vastgehouden door het Afghaanse leger. Taliban hadden wagens in brand gestoken en naar aanleiding daarvan werd u gearresteerd. U stelt dat gewone burgers tussen twee vuren zitten: als jullie naar de Amerikanen gaan worden jullie gevisieerd door de Taliban en vice versa. U zegt twee maanden onderweg te zijn geweest tot in België waar u op 22 juli 2010 een asielaanvraag indiende.

U legt een psychologisch verslag neer van Centrum El Paso (Gembloux) waar u verblijft.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art.1, par. 1, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Immers, u maakt onvoldoende aannemelijk een risico te lopen op vervolging zoals omschreven in bovenstaande conventie. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst maakt u uw plaats van herkomst onvoldoende aannemelijk. U zegt dat u geboren en getogen bent in de provincie Baghlan, dorp Mulakhel. U gevraagd, in welk district uw dorp ligt, verwijst u naar uw stamgebied Ahmadzai en noemt u twee buurdorpen (gehoorverslag CGVS p.2). Het ene moment verklaart u dat u van het dorp Mulakhel in het district Ahmadzai bent en onmiddellijk daarna verklaart u het tegenovergestelde, nl. dat de naam van uw dorp Ahmadzai is, gelegen in het district Mulakhel (gehoorverslag CGVS p. 2). U daarna gevraagd om een aantal districten van Baghlan te noemen verloopt dit vlot, maar opmerkelijk genoeg kan u andermaal niet aangeven in welk district uw eigen dorp is gelegen. U noemt opnieuw uw dorp en de twee buurdorpen (gehoorverslag CGVS p.6). U gevraagd of uw dorp gelegen is in het district Dahane Ghorri zegt u "dat is een groot district". Dit is een merkwaardig antwoord aangezien u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde afkomstig te zijn van het district Dahane Ghorri (DVZ vragenlijst vraag 9). U vervolgens gewezen op deze verklaring, werpt u tegen dat u toch Dahane Ghorri, Pul-i-Chumri heeft gezegd - wat ten aanzien van het CGVS duidelijk niet het geval is - terwijl u enige tijd later zegt dat u nooit in Dahane Ghorri of Pul-i-Chumri bent geweest (gehoorverslag CGVS p. 6). Bovendien zijn Dahane Ghorri en Pul-i-Chumri twee verschillende districten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De door u genoemde plaatsen Mulakhel, Ahmadzai, Qabulai, en Ghorwan konden niet worden gelokaliseerd. Dit betekent daarom nog niet dat deze toponiemen niet zouden bestaan. Echter, in het licht van bovenstaande vaststellingen waarbij u zich zelf steeds tegenspreekt aangaande het dorp en district waarvan u afkomstig bent, kan deze opsomming dan ook niet als een doorslaggevend worden beschouwd om u herkomst te ondersteunen.

U gevraagd naar de 'bazar' en waar het ziekenhuis ligt in uw dorp of district, of waar u kleren kocht, kan u niet aangeven waar deze in uw regio gelegen zijn (gehoorverslag CGVS p.6 en p.12). Over de plaats waar u kleren kocht zegt u "dat het in een ander dorp was". U echter gevraagd in welk dorp, trekt u uw verklaring in en zegt u dat u geen kleren kocht, om vervolgens te stellen dat er zoveel bazars zijn dat u niet weet welke te noemen. Het is duidelijk dat u uw antwoorden al naargelang de vraagstelling aanpast. Dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U voelt zich door de vragen in het nauw gedreven en vraagt of het gehoor nog niet is afgelopen (gehoorverslag CGVS p.12).

Hoewel u wel een vlotte en gedetailleerde beschrijving kan geven van uw reisweg van Iran naar Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en België, bent u niet in staat aan te geven hoe u vanuit uw dorp bent vertrokken tot "op de bus naar Iran". Die bus vertrok duidelijk uit een stad maar u kon niet aangeven over welke stad het ging (gehoorverslag CGVS p.8 en p.10). Andermaal is het opvallend dat u over uw eigen regio omzeggens niets kan vertellen terwijl u dit wel kan voor andere regio's/landen, getuige daarvan uw beschrijving van uw reisroute buiten Afghanistan.

Vervolgens geeft u geen transparant beeld over de samenstelling van uw familie. U verklaart tijdens het gehoor op het CGVS dat uw vader ongeveer acht jaar geleden overleed en uw moeder zes maanden geleden. U gevraagd of uw moeder dan is overleden toen u al in België was, zegt u dat u zes maanden oud was toen ze overleed. U vervolgens gevraagd naar de leeftijd van uw zusje, zegt u vijf

jaar. U erop gewezen dat dit niet kan stroken met uw verklaring dat uw vader al acht jaar overleden is, noch met uw verklaring dat u heel klein was toen uw moeder overleed, zegt u "het ook niet te weten" (gehoorverslag CGVS p.3). Ten aanzien van DVZ verklaarde u - geheel anders - dat uw moeder zwanger was van uw zusje toen uw vader overleed en dat uw moeder zes maanden geleden overleed (vragenlijst DVZ dd. 15.12.2010 vraag 11 en 12). Verder stelde u dat u en uw zusje opgevangen werden door uw oom langs moederszijde ("moma") om dan plots te veranderen naar uw oom langs vaderszijde ("koka") (gehoorverslag CGVS p.4 en p.9). U beweert dat u van in het begin het woord voor oom langs vaderszijde heeft gebruikt wat niet het geval was.

Alsook werd u gevraagd om het Afgaanse geld te beschrijven, wat heel vlot verliep, aangezien u slechts twee bedragen vergat en van twee bedragen een foutieve kleur opgaf (gehoorverslag CGVS p.9). U gevraagd of het allemaal briefjes zijn, antwoordt u bevestigend en zegt u spontaan dat er vroeger muntjes waren maar nu niet meer. Dit is echter geheel foutief, de muntstukken voor 1, 2 en 5 Afghani werden immers pas in 2005 in Afghanistan ingevoerd (zie informatie waarvan kopie toegevoegd aan het administratieve dossier). U hiermee geconfronteerd zegt u dat u nooit munten heeft gezien. U gevraagd welke briefjes u persoonlijk heeft gezien, zegt u 1000 en 500 Afghani. Dit is een merkwaardig antwoord aangezien u zelf stelt van zeer bescheiden afkomst te zijn, slechts 150 Afghani per week verdiende en bovendien uw oom uw loon in ontvangst nam. Eerder mag van u worden verwacht dat u vertrouwd bent met de munten (gezien het kleine bedrag ervan) dan wel met de briefjes van hogere waarde. Als verklaring stelt u deze briefjes van uw baas te hebben gezien. Omdat u beweert nooit Afgaanse muntstukken te hebben gezien, werd u gevraagd of u niet af en toe wat kleingeld kreeg van je oom, waar u een bevestigend antwoord op geeft. Het zou bijgevolg toch logischer zijn dat u op de vraag welke biljetten u zelf heeft gezien, zou verwijzen naar de kleinere coupures (gehoorverslag CGVS p.12).

Opnieuw laat dit alles vermoeden dat de kennis die u heeft niet authentiek is, maar ingestudeerd is. Zo is het totaal ongerijmd dat (en zoals hierboven al werd uiteengezet) u verschillende districten van Baghlan kan benoemen maar geen duidelijkheid kunt scheppen over het district waarvan u zelf afkomstig bent, dat u de reisroute vanuit uw dorp naar Iran niet kan beschrijven maar wel de route vanuit Iran - via verschillende landen - naar België, dat u vooral weet heeft van de grote coupures van het Afgaanse geld en niet van de kleinere bedragen in munten en biljetten. Dit alles houdt geen steek en laat bijgevolg niet toe geloof te hechten aan uw herkomst uit Baghlan, Afghanistan. Bijgevolg komt ook het door u aangebracht asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht te staan. In deze context kan uw jeugdige leeftijd evenmin als een mogelijk verklaring worden beschouwd aangezien dan juist zou mogen worden verwacht dat u kennis heeft van uw onmiddellijke leefwereld wat nu net niet het geval blijkt te zijn.

Wat betreft de door u aangebrachte vluchtredenen, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onvoldoende coherent zijn en dat u de gebeurtenissen onvoldoende in de tijd kan situeren. Eerst zegt u dat u twee maanden in de steenbakkerij heeft gewerkt en dat u gestopt bent met werken omwille van problemen met Taliban (gehoorverslag CGVS p.4 en p.5). Omdat u vaag en algemeen bleef en niet verder kwam dan te stellen dat "als we naar Taliban gaan worden we gevisieerd door Amerikanen en omgekeerd", werd u gevraagd heel concreet te zijn over die problemen met Taliban. U zegt uit uw dorp te zijn ontvoerd door Taliban en na twee maanden gevangenschap te zijn vrijgelaten omdat u "klein was" (gehoorverslag CGVS p.5). Er werd u expliciet gevraagd of de ontvoering door Taliban lang geleden gebeurde, of in de periode net vóór uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS p.7). U antwoordt "vóór de twee maanden dat ik weg was", wat bijzonder ontwijkend en onduidelijk is. Na doorvragen (met behulp van een tekening) zegt u, dat u na uw vrijlating nog een paar maanden heeft gewerkt met uw oom, om vervolgens te vertrekken (gehoorverslag CGVS p.8). In de vragenlijst overgemaakt aan het CGVS stelde u iets heel anders, namelijk dat uw vader nog in leven was toen u werd ontvoerd (zie vragenlijst CGVS dd. 15 december 2010 vraag 3.1). Echter uw vader is, volgens uw diverse verklaringen, tussen vijf en acht jaar geleden overleden (gehoorverslag CGVS p.3 en vragenlijst DVZ dd. 15.12.2010 vraag 11 en 12). Dit zou betekenen dat u ontvoerd werd toen u toch nog bijzonder klein was en de ontvoering niet als vluchtaanleiding kan worden beschouwd.

Verder beweert u ook een keer te zijn meegenomen door het Afgaanse leger en naar een gevangenis te zijn gebracht waar u opnieuw twee maanden vastzat. U slaagt er echter onvoldoende in de context van deze arrestatie te schetsen (gehoorverslag CGVS p.10). In de vragenlijst van het CGVS gaf u aan dat u een keer bent aangehouden door Afgaanse militairen en dat dit ongeveer in 2002 of 2003 moet zijn gebeurd (zie vragenlijst CGVS vraag 3.1). Hoewel er in die eerste periode na de val van het regime van de Taliban sprake was van mogelijke represailles, is het toch weinig waarschijnlijk dat u, die toen vijf of zes jaar moet zijn geweest, gedurende één of twee maanden zou zijn vastgehouden op verdenking van betrokkenheid bij de Taliban (vragenlijst CGVS vraag 3.1 en gehoorverslag CGVS p.10). U maakt geen gewag van een meer recente arrestatie waardoor het volstrekt onduidelijk is welk(e) feit(en) u dan hebben genoopt om het land te verlaten.

Naast deze twee incidenten (ontvoering door de Taliban en arrestatie door het leger) verklaart u geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.10), wat merkwaardig is gezien u in de genoemde vragenlijst melding heeft gemaakt van een incident waarbij de Amerikanen u met een grote bus vanuit uw dorp hebben meegenomen, ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Aangezien u benadrukt dat u als Afghaan tussen twee vuren zit (Taliban versus Afghaanse autoriteiten en hun bondgenoten) is het zeer flagrant dat u dit incident met de Amerikanen niet vermeld. Het komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wat er ook van zij, u bent onvoldoende duidelijk over de motieven en aanleiding voor uw vertrek naar Europa, waardoor er niet kan geconcludeerd worden dat u in hoofde van uw persoon een risico loopt op vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Terzake moet verwezen worden naar het door u neergelegde psychologische verslag (dd. 7 april 2011) van het Centre El Pasowaarin vermeld staat dat uw onmogelijkheid tot het brengen van een coherent verhaal moet gezien worden als een symptoom van Posttraumatisch Stress Syndroom (PTSD) en niet als een poging tot misleiding en/of manipulatie. U zou niet in staat zijn de nodige verbanden te leggen en brengt een gefragmenteerd discours over uw verleden. Het rapport vermeldt echter geen gebeurtenissen/incidenten die mogelijks aan de oorsprong liggen van uw psychologische problemen. Zonder uw psychische problematiek te minimaliseren kan er toch van u worden verwacht dat u correct kan antwoorden op feitelijke vragen die niet rechtstreeks verband houden met de kern van gebeurtenissen die mogelijks geleid hebben tot voormelde diagnose. Er moet echter worden vastgesteld dat u ook op feitelijke vragen, die niks vandoen hebben met uw asielrelaas op zich, onvoldoende transparante informatie geeft. Opvallend is tevens dat uw motieven om Afghanistan te verlaten wel duidelijk en coherent zijn vermeld in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op DVZ, maar dat dit niet het geval blijkt te zijn tijdens het gehoor op het CGVS, dat moeizaam verliep.

Uit het bovenstaande blijkt dat u het CGVS onvoldoende in de mogelijkheid stelt zich een duidelijk beeld te vormen van uw werkelijke situatie in Afghanistan, ondermeer inzake de motieven om uw land te verlaten, uw plaats van herkomst, het tijdstip van uw vertrek en uw nog bestaande netwerken in Afghanistan of daarbuiten. Bijgevolg kan het CGVS uw eventuele nood aan bescherming niet inschatten en wordt u de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, par. 2, c niet toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten, voert verzoeker aan dat hij uiteraard geen materieel bewijs kan bijbrengen van zijn vrees, maar dat hij te goeder trouw in zijn verklaringen is en enkel kan aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Hij verwijst naar het verslag van de centrumpsioloog en stelt dat hij minderjarig en weinig geschoold is en bijgevolg geen benul heeft van geschiedenis en de geografie van Afghanistan, en dat de enige informatie die hij kan geven uiteraard fragmentarisch en incompleet en vaak niet coherent of tegenstrijdig is. Verzoeker is echter de mening toegedaan dat zulks hem niet ten kwade kan geduid worden. Hij vervolgt dat het CGVS in zijn eigen beleidsnota van februari 2010 erkent dat Afghaanse niet-begeleide minderjarigen tot een bijzonder kwetsbare groep behoren met een eigen risicoprofiel, waardoor het CGVS de nodige voorzichtigheid aan de dag had moeten leggen wat hij niet gedaan heeft. Volgens verzoeker gaat het CGVS voorbij aan het gegeven dat verzoeker nood aan bescherming heeft door het enkele feit dat hij een niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongere is. Verzoeker verwijst naar een bijdrage van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (B.C.H.V.). Voorts stelt hij onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid op zichzelf niet voldoende is en dat het CGVS zich ermee vergenoegt de beweerde afkomst van verzoeker in twijfel te trekken. Daarnaast haalt hij aan dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het recent verblijf in Afghanistan een pijnpunt is en dat het

CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Verzoeker concludeert dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie dient te worden vastgesteld en dat het duidelijk is dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er worden een document van het B.C.H.V. *'Fiche juridische bijstand voor de advocaten van Afghaanse onderdanen: detentie, asielaanvraag en uitwijzing'* dd. 22 april 2010, twee beleidsdocumenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers'* dd. 18 februari 2010 en 11 oktober 2010 en een brief van de centrumpsioloog van het opvangcentrum 'El Paso' gericht aan het CGVS dd. 7 april 2011, toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet alsmede de uitvoeringsbesluiten aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze artikelen geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn plaats van herkomst onvoldoende duidelijk maakt, daar hij het ene moment verklaart van het dorp Mulakhel in het district Ahmadzai te zijn en onmiddellijk daarna het tegenovergestelde verklaart en de districten van Baghlan vlot opnoemt maar niet kan aangeven in welk district zijn eigen dorp is gelegen, (ii) hij gevraagd naar de bazaar en waar het ziekenhuis ligt in zijn dorp of district of waar hij kleren kocht, hij niet kan aangeven waar deze in zijn regio gelegen zijn en hij zijn antwoorden al naargelang de vraagstelling aanpast, wat zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, (iii) hij wel een vlotte en gedetailleerde beschrijving kan geven van zijn reisweg van Iran naar Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en België maar niet in staat is aan te geven hoe hij vanuit zijn dorp is vertrokken tot *"op de bus naar Iran"*, (iv) hij geen transparant beeld geeft over de samenstelling van zijn familie, zoals toegelicht, (v) hem gevraagd werd het Afghaanse geld te beschrijven en dat vlot verliep, maar het merkwaardig is dat hij de briefjes 1000 en 500 afghani kan beschrijven aangezien hij zelf stelt van zeer bescheiden afkomst te zijn, en beweert nooit Afghaanse muntstukken te hebben gezien terwijl hij wel stelt af en toe wat kleingeld te hebben gekregen van zijn oom, (vi) dit alles doet vermoeden dat de kennis die hij heeft niet authentiek maar ingestudeerd is, omdat juist zou mogen verwacht dat hij kennis heeft van zijn onmiddellijke leefwereld wat nu net niet het geval blijkt te zijn, (vii) wat betreft zijn vluchtredenen moet worden vastgesteld dat zijn verklaringen onvoldoende coherent zijn en hij de gebeurtenissen onvoldoende in de tijd kan situeren, zoals toegelicht, (viii) hij beweert te zijn meegenomen door het Afghaanse leger en naar een gevangenis te zijn gebracht waar hij opnieuw twee maanden vastzat maar er onvoldoende in slaagt de context van deze arrestatie te schetsen en tijdens het gehoor geen gewag maakt van een incident waarbij de Amerikanen hem met een grote bus vanuit zijn dorp hebben meegenomen terwijl hij dit in de vragenlijst op DVZ wel heeft vermeld, waaruit kan worden geconcludeerd dat hij onvoldoende duidelijk is over de motieven en aanleiding voor zijn vertrek naar Europa, (ix) wat betreft het neergelegde psychologisch verslag, zonder zijn psychische problematiek te minimaliseren, er toch kan worden verwacht dat hij correct kan antwoorden op feitelijke vragen die niet rechtstreeks verband houden met de kern van de gebeurtenissen die mogelijks geleid hebben tot voormelde diagnose, maar hij ook op feitelijke vragen onvoldoende transparante informatie geeft en (x) hij het CGVS onvoldoende in de mogelijkheid stelt zich een duidelijk beeld te vormen van zijn werkelijke situatie in Afghanistan.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de specifieke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de

uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn verklaringen louter bevestigt en herneemt en daarbij stelt dat hij een ernstige vrees voor vervolging heeft. Hierbij doet hij geen enkele poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Hij wijt zijn gebrek aan kennis en incoherenties aan een post traumatisch stress syndroom, waarbij hij verwijst naar een attest van de centrumpsychooloog, zijn minderjarigheid en ongeschooldheid, waardoor hij geen benul heeft van de geschiedenis en geografie van Afghanistan en feitelijke gegevens niet in tijd en ruimte kan situeren.

De Raad aanvaardt dat verzoeker als Afghaanse niet begeleide minderjarige tot een bijzonder kwetsbare groep behoort met een eigen risicoprofiel, doch dit ontslaat verzoeker niet om de waarheid te vertellen. Immers, in casu is het merkwaardig dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van een aantal elementen die betrekking hebben op Afghanistan, doch een coherent antwoord schuldig blijft op deze gegevens die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving. Zo wordt correct vastgesteld dat hij vlot een aantal districten van Baghlan kent, maar geen coherente verklaring kan geven over zijn eigen dorp of district, hij zijn antwoord aanpast naargelang de vraagstelling over eenvoudige gegevens naar de bazaar in zijn dorp, het ziekenhuis of waar hij kleren kocht, hij vlot het Afghaanse geld beschrijft maar slechts briefjes van 1000 en 500 Afghani heeft gezien en de munten niet kent, en hij vlot en gedetailleerd zijn reisweg beschrijft over de verschillende landen maar in gebreke blijft waar het zijn reisweg betreft vanuit zijn dorp naar Iran, waardoor de Raad van oordeel is dat verzoekers kennis die hij tentoonspreidt ingestudeerd is en hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Baghlan. Tot slot wijst zijn gebrek aan transparant beeld over de samenstelling van het gezin op een bewust verdraaien van de waarheid. De Raad is van oordeel dat rekening houdende met verzoekers leeftijd, zijn ongeschooldheid en zijn opgelopen trauma, hij wel degelijk in staat moet zijn om een coherent beeld te schepen over zijn familie, zijn dorp en woonplaats, elementen die betrekking hebben op zijn dagdagelijkse realiteit, temeer hij op een vlotte manier algemene kennis kan weergeven.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij laaggeschoold is en hiermee geen rekening werd gehouden door de commissaris-generaal, herhaalt de Raad het niet onredelijk is om van een minderjarige asielzoeker te verwachten dat hij antwoord kan geven op vragen die zijn directe leefomgeving betreffen, zoals zijn dorp, zijn district, de bazaar en het ziekenhuis in zijn omgeving, de plaats waar hij kleren kocht en de samenstelling van zijn familie. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met het verstandelijk profiel van verzoeker. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld en vragen werden herhaald of anders omschreven. Verzoeker gaf eveneens aan wanneer hij een vraag niet begreep. De aangehaalde onwetendheden en incoherenties zijn dermate significant in vergelijking met wat verzoeker dan wel weet dat de lage scholingsgraad, zijn minderjarigheid of trauma hiervoor geen afdoende verklaring vormt. Door te poneren dat hij nood aan bescherming heeft alleen al omdat hij een niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongere is, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat door de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk werd gegaan. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat hij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op hem moet worden toegepast.

2.6. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de “fiche juridische bijstand voor advocaten van Afghaanse onderdanen” van het B.C.H.V., dient erop te worden gewezen dat deze nota het belang van de globale noodzaak van het Afghaanse conflict benadrukt, alsook de noodzaak van correcte informatie en het aanpassen van het gevraagde kennisniveau aan het specifiek niveau van de betrokkene. In casu heeft de commissaris-generaal voldoende rekening gehouden met verzoekers profiel en werd in redelijkheid besloten dat verzoeker zijn beweerde herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor er evenmin geloof kan gehecht worden aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de mate verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 27.366, 14 mei 1999 (lees: 2009)) en betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich vergenoegt “*de beweerde afkomst van verzoeker in twijfel te trekken*” en geen onderzoek naar “*de beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève*” werd gevoerd, gaat hij volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing: “*(...) Wat betreft de door u aangebrachte vluchtredenen, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen onvoldoende coherent zijn en dat u de gebeurtenissen onvoldoende in de tijd kan situeren. Eerst zegt u dat u twee maanden in de steenbakkerij heeft gewerkt en dat u gestopt bent met werken omwille van problemen met Taliban (gehoorverslag CGVS p.4 en p.5). Omdat u vaag en algemeen bleef en niet verder kwam dan te stellen*

dat “als we naar Taliban gaan worden we gevisieerd door Amerikanen en omgekeerd”, werd u gevraagd heel concreet te zijn over die problemen met Taliban. U zegt uit uw dorp te zijn ontvoerd door Taliban en na twee maanden gevangenschap te zijn vrijgelaten omdat u “klein was” (gehoorverslag CGVS p.5). Er werd u expliciet gevraagd of de ontvoering door Taliban lang geleden gebeurde, of in de periode net vóór uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS p.7). U antwoordt “vóór de twee maanden dat ik weg was”, wat bijzonder ontwijkend en onduidelijk is. Na doorvragen (met behulp van een tekening) zegt u, dat u na uw vrijlating nog een paar maanden heeft gewerkt met uw oom, om vervolgens te vertrekken (gehoorverslag CGVS p.8). In de vragenlijst overgemaakt aan het CGVS stelde u iets heel anders, namelijk dat uw vader nog in leven was toen u werd ontvoerd (zie vragenlijst CGVS dd. 15 december 2010 vraag 3.1). Echter uw vader is, volgens uw diverse verklaringen, tussen vijf en acht jaar geleden overleden (gehoorverslag CGVS p.3 en vragenlijst DVZ dd. 15.12.2010 vraag 11 en 12). Dit zou betekenen dat u ontvoerd werd toen u toch nog bijzonder klein was en de ontvoering niet als vluchtaanleiding kan worden beschouwd.

Verder beweert u ook een keer te zijn meegenomen door het Afghaanse leger en naar een gevangenis te zijn gebracht waar u opnieuw twee maanden vastzat. U slaagt er echter onvoldoende in de context van deze arrestatie te schetsen (gehoorverslag CGVS p.10). In de vragenlijst van het CGVS gaf u aan dat u een keer bent aangehouden door Afghaanse militairen en dat dit ongeveer in 2002 of 2003 moet zijn gebeurd (zie vragenlijst CGVS vraag 3.1). Hoewel er in die eerste periode na de val van het regime van de Taliban sprake was van mogelijke represailles, is het toch weinig waarschijnlijk dat u, die toen vijf of zes jaar moet zijn geweest, gedurende één of twee maanden zou zijn vastgehouden op verdenking van betrokkenheid bij de Taliban (vragenlijst CGVS vraag 3.1 en gehoorverslag CGVS p.10). U maakt geen gewag van een meer recente arrestatie waardoor het volstrekt onduidelijk is welk(e) feit(en) u dan hebben genoopt om het land te verlaten.

Naast deze twee incidenten (ontvoering door de Taliban en arrestatie door het leger) verklaart u geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.10), wat merkwaardig is gezien u in de genoemde vragenlijst melding heeft gemaakt van een incident waarbij de Amerikanen u met een grote bus vanuit uw dorp hebben meegenomen, ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Aangezien u benadrukt dat u als Afghaan tussen twee vuren zit (Taliban versus Afghaanse autoriteiten en hun bondgenoten) is het zeer flagrant dat u dit incident met de Amerikanen niet vermeld. Het komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wat er ook van zij, u bent onvoldoende duidelijk over de motieven en aanleiding voor uw vertrek naar Europa, waardoor er niet kan geconcludeerd worden dat u in hoofde van uw persoon een risico loopt op vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.” (eigen onderlijning)

2.7. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Baghlan en hij ook de vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Waar verzoeker tenslotte verwijst naar een advies van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) en naar de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent de veiligheidssituatie in Baghlan, gaat hij opnieuw voorbij aan het motief in de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de Commissaris-generaal en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.9. De Raad besluit dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS